

Hier sta ik, ik kan niet anders

Aanschouw, gelovigen, agnosten en ongelovige thomassen! Bij een fornuis als een brandend braambos geeft de authentieke denker Luther acte de présence, neuriënd “Hier sta ik, ik kan niet anders!”

Voorwaar, deze eersteklas rauwdouwer/rouwdouwer die in 1517 zijn vijfennegentig boude thesen aan de deur van een Saksisch godshuis nagelde, onderscheidde zich van de doorsneemonnik met zijn gedachte-exercities over hypocriete kanunniken en simonie bedrijvende pausen onder het adagium “Alleen de Schrift”.

Gedachtegangen die op de index kwamen, maar die – ware hij kind van dit millennium geweest – zeker eindeloos heen en weer ge-e-mailed en ge-cc’d terug te vinden zouden zijn op tal van fora, waar op apegapen liggende luieriken die zich het apelazarus zouden schrikken van de abyssale diepte van Luthers blikverruimende ideeën en zielenroerselen, er eindeloos over zouden jeremiëren.

Echter, deze pleitbezorger van een consciëntieuze gerichtheid op de Bijbel wist ook de divertissementen van het leven te appreciëren.

Het is een ten enenmale onjuiste benadering van deze illustere geest om hem te diagnosticeren als een insectenetende Johannes de Doper die zich tot een matig calorierijk dieet van sprinkhanen, honing dan wel waterige bouillabaisse of, curieuzer, minuscule gekonfijte mieren beperkte. Dan zou hij eruitzien als een bonenstaak.

Diens voorkomen vertoont meer verwantschap met een gevulde bulterriër – die wel houdt van een lascief dinertje – dan met een donquichotachtige uitgemergelde figuur, die na het nippen aan kolokwint lijdt aan dysenterie.

Bechamelsaus, boekweitebrij, compote, frambozenroze fricandeau: luxueuze ingrediënten naast hemelse spijzen vormen de achtergrond voor causerieën over de queeste naar de ware genade, uitmondend in een fascinerend demasqué van de tenhemelschreiende praktijk der aflatenhandel.

Bohemien, bourgondiër of bon vivant is als titulatuur voor deze met een cisterciënzerin gehuwde exceptionele middeleeuwer zonder meer een clichéetje.

Reservezin

Waren wij, deze anachronistische ambiance voor ons geestesoog optrekkend, gelijk de bruiloftsgasten te Kana genood aan zijn dis of als introducé aan zijn tafel gezeten, dan zouden wij volledig van ons à propos zijn door de weelderigheid van het geserveerde dionysische lucullusmaal.